

Sygn. akt IV CNP 45/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi powodów H.K., Z.Z., M.W. i M.S-W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w L.

z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca[...]/14,

w sprawie z powództwa R.Ł., J.Ł., J.P., Samodzielnego Publicznego Zakładu

Opieki Zdrowotnej w M.,

A.K., A.K., I.S., M.P., A.K-Ł., Z.Ż., H.K., Z.Z.,

Z.M., M.W., R.C., J.M., G.K-J., D.G., M.Z., "Z" W.J. Spółki Partnerskiej Lekarzy z
siedzibą w B.P.

i M.S-W.

przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia z siedzibą w Warszawie

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 kwietnia 2018 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Żądania powodów zasądzenia oznaczonych kwot dotyczących wynagrodzeń za objęcie świadczeniobiorców podstawową opieką zdrowotną w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 1 lutego 2011 r., które zostały przez pozwanego skompensowane z należnościami za późniejszy okres, Sąd Rejonowy w L. oddalił wyrokiem z dnia 12 listopada 2013 r. Oddalona została także apelacja powodów wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 12 czerwca 2014 r.

Powodowie H.K., Z.Z., M.W. i M.S-W. wnieśli w dniu 26 lipca 2016 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w L. z dnia 12 czerwca 2014 r., w której zarzucili naruszenie art. 64 ustawy z dnia 27 czerwca 2007 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 581) oraz art. 410 i 411 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Jej celem jest uzyskanie prejudykatu, umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417¹ § 2 k.c.). Jest ona, podobnie jak skarga kasacyjna, środkiem prawnym sformalizowanym. Szerokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych. Skarga powinna zawierać, syntetyczne przedstawienie całego materiału procesowego wraz z precyzyjnie sformułowanymi żądaniami i wnioskami, niezbędnymi do jej rozpoznania przez Sąd Najwyższy. W przepisie art. 424⁵ k.p.c. zostały wyszczególnione wymagania o charakterze konstrukcyjnym, wskazane w § 1, oraz te przewidziane dla tego środka w § 2, jako pisma procesowego. Wymagania konstrukcyjne nie podlegają uzupełnieniu, niedochowanie ich powoduje odrzucenie skargi a limine (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

W myśl art. 424⁶ § 1 k.p.c. skargę wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się. Charakter tego terminu nie jest jednorodny, gdyż z jednej strony jest to termin zawity prawa

materialnego, z drugiej jednak ma także cechy terminu prawa procesowego. Niedochowanie terminu będącego terminem zawitym prawa materialnego, powoduje niemożność dochodzenia roszczeń odszkodowawczych przeciwko Skarbowi Państwa. Procesowa funkcja omawianego terminu polega na tym, że wyznacza on okres, w którym skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem może być skutecznie wniesiona, a niedochowanie go prowadzi do odrzucenia skargi. Termin do wniesienia skargi, który jest terminem ciągłym (*tempus continuum*), oblicza się na podstawie reguł określonych w art. 112 k.c. w związku z art. 165 § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., I CZ 106/99, OSNC 2000, nr 1, poz. 21 oraz postanowienie SN z dnia 23 sierpnia 2002 r., I PZ 72/02, OSNP 2004, nr 11, poz. 196).

Wyrok Sądu Okręgowego w L. stał się prawomocny z chwilą wydania go w dniu 12 czerwca 2014 r. (art. 363 § 1 k.p.c.), a zatem termin do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku upłynął w dniu 12 czerwca 2016 r. W tej sytuacji skargę wniesioną w dniu 27 lipca 2016 r. (data stempla pocztowego k. 65) jako spóźnioną należało odrzucić na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Ubocznie jedynie zaznaczyć trzeba, że skarga nie zawiera wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Nie spełnia tego wymagania powołanie przepisów prawa w ramach podstaw skargi. Ustawodawca uczynił osobnym wymaganiem konstrukcyjnym skargi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny; ma ono charakter samodzielny, niezależny od innych wymagań przewidzianych w § 1 tego przepisu. Wyjaśnienie przyczyny odrębności warunków objętych punktem 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. dokonane zostało przekonująco w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05 (OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Wynika z niego, że skoro skarga została ustanowiona w celu stworzenia możliwości realizacji uprawnień wynikających z art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 Konstytucji, to jest oczywiste, że niezgodność z prawem uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być już na etapie wnoszenia skargi jasno określona przez wskazanie przepisu, z którym skarżone orzeczenie jest niezgodne.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł
jak w sentencji.

aj

a.ł.